

men *Színház/Víg/társulat*
EMLEKEZÉS A SZÁZÉVES VÍGSZÍNHÁZRA — 4.

Album a régi időkről

Egy évszázad nagy idő egy színház életében. A magyar színház történetben a Nemzeti és a Víg büszkélkedhet hosszú és tartalmas múlttal. A Nemzetinek több mint 30 éve nincs önálló méltó hajléka, és csak reméljük, hogy néhány év múlva lesz.

A Vígszínház néhány hete a két évvel ezelőtt csodálatosan felújított épületben ünnepelte 100. születésnapját. Azóta a közönség a szünetekben megveheti az ünnepi albumot, amely a színház történetének 100 évét eleve-níti fel: mesél névtelenek-ről és nevesekről, legendákról és kisemberekről, akiknek munkája, tehetsége nyomán annyi csodálatos előadás jött létre. Meg-sárgult fotókról néz ránk *Varsányi Irén, Hegedűs Gyula, A Góth házaspár, Makay Margit, Darvas Li-li, Dajka Margit, Mezey Mária, Jávor Pál, Karády Katalin, Maklár Zoltán, Bulla Elma, Somlay Artúr* és a többiek. Húsz éve element a színészkirály, *Latinovits Zoltán*. Tíz éve követte a színészkirálynő, *Ruttkai Éva*. De halhatatlanok ők, akár *Rómeó* és *Júlia*. *Shakespeare* és *Csehov* klasszikus drámái mellett mindig a legfrissebb külföldi darabokat mutatták itt be: *Dürrenmatt, G. B. Shaw, O'Neil, Sartre* műveit. Olyan magyar drámaírók kezdtek karrierjüket a Vigben, mint *Molnár Ferenc, Hel-tai Jenő, Herczeg Ferenc, Lengyel Menyhért, Barta Lajos* és kortársaink, Ör-

kény *István, Gyurkovics Ti-bor, Szakonyi Károly, Fejes Endre, Sütő András, Eörsi István, Spiró György, Kor-niss Mihály, Bé-kés Pál, Kárpá-ti Péter*. A régi idők idézésére több hely jutott az albumban, mint az utóbbi 2-3 évtized emlékezetes elő-adásaira. Visszaemlékezéseket, színikritikákat olvashatunk, előadásrészleteket, díszlet- és jelmezterveket láthatunk az ünnepi kiadványban. Kár, hogy a plakátokon szinte csak a darabcímek olvashatók, a

többi elmosódott, akár-csak néhány fotó. De az emlékek elevenen élnek mindnyájunkban. Az album csak segít.

Sok boldog születésnapot, Vígszínház!

Sajó

BERKES JÁNOS JUBILEUMAI

János vitéz

Fél évszázad és huszonöt év. *Berkes János* két ilyen kerek jubileumot is ünnepelhet, hiszen ma van az ötvenedik születésnapja és éppen negyedszázada tagja a Magyar Állami Operaháznak.

— Már előre rettegek az ünneptől, ugyanis a születésnapomra számos vendéget hívtunk, s napok óta szervezzük ezt az összejövetelt, térképeket rajzolunk, hogy mindenki idetaláljon hozzánk. Különbö-pedig furcsának, kicsit megfoghatatlannak érzem, hogy ekkora számokat ünnepelethet.

— *Az életének a felét az Ybl-palotában töltötte. Nem bánta meg soha, hogy tenorista lett?*

— Nem, hiszen gyerekkoromtól kezdve imádom a muzsikát. Gyakran otthon, csak a saját örömmre elkezdek dalolni, s most is ugyanúgy élvezem ezt, mint kisiskolásként. Édesapámtól örököltem a zene szeretetét, ő ugyanis a szegedi operának volt a tagja, s természetes volt, hogy én is énekelni tanultam. Alig diplomáztam le, nyáron máris a János vitéz címszerepében léphettem színpadra, s a mai napig